

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕ
Εν Ελλάδι Δρ. 10
Εν τη Ελλάδα Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσω-
τερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κήπου.

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δύο λέξεις πρὸ τῆς Πεντηκονταετηρίδος.
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ. Ἡ Σμύρνη ὑπὸ
Μιχαὴλ Ἀργυροπούλου.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΠΟΙΗΣΙΣ. Τὸ ἄγχο φίλημα ὑπὸ Γ. Μαρτυροῦ.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΜΑΑΡΙΤΗΣ. Αἱ Τραυρομαχίαι.
ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ. Ἀδελφ. ὑπὸ Π. Πανα.
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ ὑπὸ Dandy.
Τὰ ἀκόλαστα βιβλία.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
Καλλιτεχνικαὶ ἐσπερίδες.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ. Οἱ παρόντες ἐν Σαατή.

Εν τῷ ΔΕΛΤΙΩ. Ἡμερολόγιον. — Ἐορταὶ τῆς
Ἰδομαδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρα γράμματα.
— Ὀδοί. — Νέα βιβλία. — Ἀγγέλαι.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Μαργαρίτα τῆς Κας Em. de
Gisardin.

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ

Πρὶν ἢ διὰ μισραίων κοσμηθῆ τὸ προπυ-
λαιον καὶ διὰ χλοερῶν, δαφνῶν στεφθῶσι
τὰ κιονόκρανα, πρὶν ἢ σημαίαι κυανόλευ-
κραι, κυματίζουσαι ἐπὶ τῆς προσοφειᾶς τοῦ
Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ οἱ λοιποὶ κό-
σμοι δώσωσι τὴν ἐορτάσιμον περιβολὴν, ἥ-
τις ἐμπρέπει αὐτῷ διὰ τὴν μεγάλην τῆς
πεντηκονταετηρίδος τοῦ πάνηγυρον πρὶν
ἢ οἱ κώδωνες τοῦ τύπου ἡχοῦντες συγκαλέ-
σωσι περὶ αὐτοὺς πάντας καὶ ἀρχίσωσι
τὰ δοξαστικά καὶ οἱ διθύραμβοι πρὶν ἢ τέλος
παρῆλθῃ ἄφ' ἡμῶν ὁ ἡμῶν αἰὼν τῆς ἡ-
λικίας τοῦ καὶ ἀναγκασθῶμεν εὐλαβῶς μετὰ
τῶν ἄλλων ν' ἀναφωνήσωμεν: «Ὁ ἀποθανὼν
δικαιώτατος», εἶνε ἔτι καιρὸς νὰ κρίνωμεν
δι' ὀλίγων τὸν ζῶντα καὶ νὰ πορισθῶμεν
ἀπὸ τῶν ἀμαρτημάτων τοῦ διδάγματα διὰ
τὸ μέλλον, ἐποικλοδομητικῶς καὶ σωτήρια.

Ἀνδὲ ἀκαίριος καὶ παδάτονος κριτὴ ἡ φωνὴ
ἡμῶν ὑπὸ τῶν μὲν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὀδὴν
συναυλιᾶν θὰ εὐρεθῶσι καὶ ἴτινες, ὅτινες θὰ
συγχαρῶσιν τὴν ἀντίθεσιν, ἀποβλέποντες
ἀν' οὐχὶ εἰς τὸ ἀγαθόν, οὐτως γενήσεται
πρόξενος, βεβαίως ὅμως εἰς τὴν ἀλήθειαν,
ἥς εἶνε εὐκρινῆς ὑπαγόρευσις.

Πεντήκοντα ἔτη συμπληροῦνται νῦν, ἀφ'
ἧς ἡμέρας τὸ δούλον γένος, τὸ πρὸ μικροῦ
καὶ ἐν μέρει ἀπελευθερωθὲν ἐσφάθη ὅτι
μὲν εἶχε σύμμαχον, τὰ φῶτα πρὸς συμ-
πληρωσιν τοῦ ἔργου, οὐτιμὴς διὰ τὸν σπλην
κατῆρξάτο. Ἡγεῖται λοιπὸν ἐν τῷ πε-
ριοπτῷ φάρων ὑψηλόν, καὶ γάρ τούτου
ὠκονόμεν ἔλαιον ἐκ τῆς τροφῆς τοῦ καὶ ἐξ
αὐτῆς ἐπὶ τῆς κανδύλας τῆς Παναχίας τοῦ
φρονῶν ὅτι αἱ ἀκτίνες, ὡς οὗτος θὰ ἐξέ-
πειται ἴσχυον καὶ μόναι νὰ διαλύσωσι τὴν
αἴθλην τῆς δουλείας, ἢν δὲν ἠδυνάθη νὰ δια-
σφραγίσῃ τοῦ μαχητοῦ τὸ πυροβόλον.

Καὶ πράγματι. Ὁ φάρος ἤρξατο τα-
ρεφῶς διακινῶν τὰς ενεργητικὰς ἀκτίνας

τοῦ καὶ δι' αὐτῶν ὡσεὶ δια λαμπροῦ μετε-
ώρου περιέβαλλε τὰς ἀπατάτας χώρας, ὡς
μὲτην ἐσπευδε πρὸ μικροῦ νὰ φωτίσῃ ἡ δᾶς
τοῦ πυροβόλου.

Ἡ ἰδέα ἦτο εὐτυχῆς. Τὸ Πανεπιστήμιον
θὰ συνεπλήρου τὰ μέγα ἔργον τῆς ἐθνικῆς
συνενώσεως. Θὰ ἐξέπεμπεν ἀποστόλους
πανταχοῦ. Θὰ συνίδει τὰ ἀκρα πρὸς ἀλ-
ληλα καὶ πρὸς τὸ κέντρον. Δάκρυα συγι-
νήσιως καὶ εὐχαὶ ὑποκαρδίοι συνώδευον
τοὺς παμπληθεῖς ἱεράτους, οἷτινες ὑπὲρ τοῦ
ἱεροῦ τούτου σκοποῦ πάντα ἔθεον ἀπεστέλ-
λοντο ῥίγος δὲ συγνήσεως καταλαμβάνει
καὶ νῦν τὸν ἀναδιφῶντα τὰς πρώτας σελί-
δας τῆς ἱστορίας τοῦ καὶ βλέποντα ἐν αυ-
ταῖς ὑψίστα παραδείγματα θυσῶν καὶ αὐ-
ταπαρνήσεων, τὸν ὁδοῦν τῆς γῆρας, τὸ
ἀγγυρὸν φυλακτῶν τοῦ αγωνιστοῦ, τὴν
ουσίαν ὀλοκλήρον τοῦ ἔργατο, τὴν κληρο-
νομίαν τοῦ ἀρχόντος, ἀποστελλόμενα ἀπὸ
τῶν ἀπώτατων ἀκρῶν, ἐν αἷς διεβίουσαν φά-
νεροι ἢ ἀπόκρυφοι Ἕλληνας. — Ἡπῆρξάν ποτε
καὶ κρυφοὶ Ἕλληνας, ὅπως Ἡπῆρξάν καὶ
κρυφοὶ Χριστιανοὶ — πρὸς θεμελίωσιν τοῦ
Πανεπιστημίου, πρὸς ἐνσάρκωσιν τῆς ὑψη-
λῆς τούτου ἰδέας.

Ἡμεῖςς ἐκτότε διεφρονῶμεν αἶων. Ἡδὴ
δὲ πρόκειται νὰ δικασθῇ πρὸ τοῦ ἔθνους
τὸ Πανεπιστήμιον ἡδὴ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
τῆς πενήκοντης ἀμνηστηρίδος τοῦ, καλεῖ-
ται νὰ ἀποκριθῇ τί ἐποίησεν ὅλας ἐκείνας
τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς τόσους κόπους τοῦ.

Τοιαυτῆ, φρονούμεν, εἶνε, ἢ ἔδει νὰ εἶνε,
ἡ σημασία τῆς μεγάλης ἐορτῆς. Αὕτη εἶνε
ἡμέρα κρίσεως, οὐχὶ ἡμέρα δοξολογῶν καὶ
αἶνων καὶ παίων. Τὸ ἠθικὸν γόητρον τοῦ
ἔθνους οὐδόπως θέλει παραβλασθῆ, ἐάν ἐν
τῇ κρίσει, ἐάν ἐν τῇ συγκρίσει τῶν ἀλλοτε
καὶ τῶν νῦν καταδειχθῇ ὁυσαναλογία τις
μεταξὺ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς προόδου τοῦ
Πανεπιστημίου ἐάν πρὶν ἢ ἐπὶ ἀνατείλῃ ἡ
ἀκμὴ, φανῇ τὸ λυκοπῶδες τῆς παρακμῆς, ἐάν
πρὸ τῆς καταποσοφῆς νεότητος προδῶσιν συμ-
πτώματα προώρου γῆρας ἢ εὐσυνείδητος
αὐτοῦ ἐξέτασις.

Τὸ ἠθικὸν γόητρον τοῦ ἔθνους οὐδόπως
θέλει παραβλασθῆ. Τοῖναντίον καὶ Ἰλιπί-
δες ὁ ἀναβλάσκων — εὐτυχέστεραι αὐταὶ —
ἐάν ψυχρὰ καὶ μετριοπαθῆς ἔρευνα κατα-
δείξῃ τὰ ἀμαρτήματα τοῦ παρελθόντος καὶ
καταστήσῃ τὰ τὰ ἀφῆρη ἀγαθὰ ἰσχυροῦς
καὶ προόδου ἀληθοῦς.

Ὅχι δὲν εἶνε ἀξιοθαυμάσιος, οὐδὲ ζή-
λευτῆ ἡ κατάσταση τοῦ πρώτου τῶν γραμ-
μάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης καθιδρυμάτων.
Δὲν εἶνε οὐδὲ ἐπιφάνεια, οὐδὲ δύναται νὰ
παραστῇ δικαιολογίαν ὑπερβῆς ἀπλῆς. Καὶ
μὲτην θὰ περαθῶσι νὰ ἐξάρωσι τὸ ἐπιτι-
λούμενον ἔργον τοῦ. Ὅχι αἱ ἀμαρτίαι
τοῦ εἶνε πολλαί, πλεονέστεραι κατὰ πρῶτον τῶν

ἐνεργητῶν τοῦ καὶ περὶ αὐτῶν δύναται νὰ
μαρτυρήσωσι τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινω-
νίας ἢ διαφθορά, τοῦ ἔθνους ἢ ἀδυναμία!

Διότι, ἔχον τὴν ὑψίστην ἐν Ἑλλάδι ἀ-
ποστολήν, ὑπέχει καὶ τὰς μεγαλειτέρας εὐ-
θύνας. Διότι, ὅπως φωτίζει νῦν, ἐκτυφλοῖ
ὅπως διδάσκει, οὐδὲν παράγει.

Πρὸ τῆς ἐορτῆς ὡς εἶπωμεν τὴν σκᾶφην
σκᾶφην. Ἐπειτα τὴν λέγομεν ὅπως θέ-
λετε τὴν λέγομεν, προσοδὸν, σοφίαν!

Τὸ βλέπετε τὸ ὠραῖον ἐκείνο οἰκοδόμημα,
ὅπερ αὐριον θὰ στολισθῇ ὡς νύμφη, ἵνα τε-
λέσῃ τὴν ἐορτὴν τοῦ; Ἡρῆσι τὸ σταδίον
τοῦ ὑπὸ τοὺς εὐαρεστοτέρους τῶν οἰωνῶν.
Καὶ ἤρξατο ἀκμάζον παρῆυθς. Ἄλλα
μὰ βράχυν βράσκωτος δαίμων τὸ προσέ-
βλεψε καὶ ἔθηκεν ἐπ' αὐτοῦ ἀσθεῖ χεῖρα.

Οὗτος ὁ ἐθνοφθόρος δαίμων δέον νὰ ζη-
τηθῇ καὶ ν' ἀποδιωχθῇ ἐκείθεν. Τοῦτο
ἔστω τὸ κέρδος τῆς ἐορτῆς. Καὶ θὰ εἶνε
μέγα τὸ κέρδος τοῦτο. Ἄλλως, τονίσωμεν
εὐθύμα ἄσματα ἐπὶ τῇ πανηγύρει καὶ γίνω-
μεν ἢ ὑπόθεσις τῶν νέων Ἀθηνητῶν, οὓς
θὰ ψάλλῃ ὁ σατυρικός τοῦ μέλλοντος.

Εἰσελθόμεν, ἐνὸς εἶμι ἀκόμη καιρός. Δι-
δάσκοντες καὶ διδασκόμενοι θὰ ἐπιφωλε-
θῶσιν αὐριον τῆς εὐκαιρίας τῆς ἐορτῆς, ἵνα
ἀναπαυθῶσι μετὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς
μάχους τῶν. Εἰσελθόμεν, καὶ ἐγείρωμεν
τὸ πρῶτον τῶν παραπέτασμα. Τίς ὁ θό-
ρυβος οὗτος; Ποδοκροτεῖται ὁ καθηγητῆς,
διότι δὲν διεκοφεν εἰς τὸ μέσον ὄχι τὸ μά-
θημα, ὄχι τὴν φράσιν, ἀλλὰ τὴν λέξιν, ἢν
εἶχεν ἐν τῷ στόματι, καθ' ἣν στιγμὴν ἤχει
ὁ κώδων τῆς διακοπῆς.

Δίκαιοι.
Ἐκαὶ πάλιν. Τί κραυγαὶ εἶνε αὐταὶ;
Τί ἔχουσι; Ζηλοῦσιν ἐν συνεδρίᾳ τῆς
σχολῆς αἱ καθηγηταὶ; Καὶ τί λέγουσιν;
Εἰμι νέος καὶ ἐντρέπομαι νὰ τὰ ἐπανα-
λάβω. Ὅταν γηράσω, ἂν μέλιατα γίνω
καθηγητῆς ἐκεῖ, ἵσαθ γίνω τολμηρότερος.
Καὶ ἰδὲ διατί τὸση παύσια; Ἐδῶ γί-
νονται γραπτὰ ἐξέτασις. Ἀ ἰ δι' αὐτὸ
ἀντιγράφουσι!

Εἰσελθόμεν καὶ ἰδὲ. Ἐξετάζονται. Νο-
μίζεις ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ὁ νέος ἐκείνος; Βε-
βαιότατον. Ἄλλα δὲν λέγει τίποτε! Θὰ
εἶνε δειλός, οὕτω βεβαίως ὁ θεὸς τοῦ ὁ
βουλευτῆς ἐγγράφως τὴν καθηγητῆν. Καὶ
ὁ φοιτητῆς ἐκείνος διατί περιπατεῖ ἐν τῇ
στόμῃ πλήρης ἀγανακτήσεως; Διότι εἶνε
εὐγενῆς ψυχὴ παύσα. Ἡκουσεν ἀπὸ τῆς
ἔδρας διδασκόμενον τὸ μάθημα τῆς ἐσχά-
της κερδοσκοπίας καὶ ἀλγει. Ἄλλα εἶνε
πρατοστῆς; θὰ συνειθίσῃ. Καὶ ὁ γέρον.
ἐκείνος διατί κινεῖ θλιβερώς τὴν κεφαλὴν,
ἀγαγνώσκων τὴν ἐπιστολήν ἣν κρατεῖ; Εἶνε
καθηγητῆς, ὁ πτωχός, καὶ ἐκάστη ἀγορθο-

ΤΟ ΑΓΙΟ ΦΙΛΗΜΑ

Αμορφος ρεως τα χρονια του θγως χαραις προουας κ' εχε φαγμαλιν ε την ψυγη, γιατι συγγενισσα στενη χαμνος αγαπουος.

Α, ναιε θαρρος μια φορα να της ζητηση μονο ενα φιλι συγγενικο, δροσια να λιθη ε τον καιμο, ξελαφρωσι ε τον ποτο!

Αλλα το παθος του βαβου ε τα σωθικα πικρομετα κρατουος: ανα ο δυστυχης, γιατι ε τες ρομουε της ζωης δεν ειν ευλογημετο.

Μια μερα που περιμενε ε την Εκκλησια ε αρχιση του καλογηρου η προσευχη, μπροστα του βλεπει την σεμηη που παιει να προσκνηση.

Τηραλει ο ρεως την ακριθη μ' ολοψυχη λατρεια και δακρυα χυνει μουσικα, κι αυτη, σκυμμενη αγγελικα, φιλει την Παργια.

Και το θερμω ζηλευοντα παρθενικω φιλι της, πετιε ο μαυρος και φιλει εκει που φιλησε κι αυτη, να παρη την προη της.

Αλλ' οταν εδερου η λυγηη τον ειδ' εκει να σκυψη, α ποιος ειξερει μη κι οι δυο τον ιδιον ειχα στεναγμο, κ' οι δυο την ιδια θλιψη!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΝΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΜΑΔΡΙΤΗΣ

ΑΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ

Απριλιος 1887

Πάντα τα κυριεύοντα τον άνθρωπον πάθη, εξεταζόμενα κατά βάθος, δύνανται όπως δήποτε, πλειστάκις όμως εξ επιεικειάς ή εκ συμπτώσεων ανεξηγήτων, να δικαιολογηθώσι. Το χαρτοπαίγιον, επί παραδειγματι, παραδεχόμεθα, ότι έχει ως ελαττήριον το κέρδος, ή μέθη την εικαζόμενην εύθυμίαν ή την διασκεδάσαν αλγεϊνών φροντίδων του βίου, κ.ί. δέ ή υποδρομιαί, αιτινες σήμερον έγινοντο απαραίτητοι εις τας μεγαλοπόλεις, προϋθίνονται την επίδειξιν πολυτελείας σὺν τῷ κέρδει, κλπ. Αλλ' αι ταυρομαχιαί τίνα άρα γε σκοπον επιδιώκουσι; Δύνανται εν άλλαις λέξεσι κατ' επιεικειαν να δικαιολογηθώσι. Μ' όλας τας προς εξεύρεσιν δικαιολογητικῶν τινος μέσου έρεύνας ήμῶν, οφειλομεν να ομολογήσωμεν, ότι αι προσπαθειαι μας εμειναν και μένουσιν άκωροποι, καθῶσον πράγματι οὔτε κύριος οὔτε παρεπόμενος σκοπός διά τούτων επιδιώκεται. Και ναί μέν ισχυρίζονται οι Ισπανοί ότι εις πάσας τας πρωτεύουσας, εις τας οποίας εισέβαλεν ο πολιτισμός, ο λαός προθυμοποιείται να ιδῆ τὸν δαμαστὴν εκείνον, ὅστις εκθέτει τὴν ζωὴν του εν μέσω των βασιλείων των τετραπόδων, ή άγαπή υπερβολικῶς να παριστάται εις τὰ επικινδυνότερα των γινόμενων εν ταις ίπποδρομίαις γυμνασίων, καθῶσαν ο άνθρωπος φύσει αγαπή τον κίνδυνον; αλλά ζητούμεν την άδειαν παρά των ισχυριζόμενων ταῦτα, όπως ποιήσωμεν την αναγκαίαν διάκρισιν μεταξύ κινδύνου ενδεχομένου και κινδύνου προφανούς, μεταξύ άπληξ συγκινήσεως παραγομένης εκ του πρώτου και μεταξὺ άηθίας και πρόμου παραγομένης εκ της θέας ποταμοῦ άμμοῦτος, μεταβάλλοντος το έδαφος του ταυροδρομίου εις σφαγεῖον τετραπόδων. Οι πρώτοι σφαιροί άλλαις τε ισχυρισμοί των Ισπανῶν περί του άρχαίου των διαμελιζόμενων πρὸ των ὀμμάτων αυτών ίππων δεν δύνανται,

νομίζομεν, να δικαιολογήσωσι την μανίαν και τὸ ακατάσχετον πάθος των, ὅπου ενίοτε φθάνει μέχρι του σημείου της παραφροσῆς, εἴαν παραδεχθῶμεν ότι υπάρχουν ετι και σήμερον οίκογένεαι πενήτων, πωλοῦσαι τὸ εναπομένον εν τῇ περιχρᾷ των τρώγλη έσχατον κοσμημα, και μέλιστα και αυτην την στραμνη των, κατά την μαρτυριαν αὐτόπτου, ὅπως δια του αντίτιμου αυτών κατ' ορθώσεως να εισέλθωσιν εις τὸ θέατρον των ταυρομαχιῶν. Το Ταυροδρόμιον τῆς Μαδρίτης εἶνε οίκοδομημα μέγα, αρχαϊκού ρυθμοῦ, κυκλοτερές και πολυτελεστάτον, δυνάμενον να περιλάβῃ περί τας 13,000 θεατῶν. Εἶνε δέ παρεμφερές τῷ εν Αθήναις ἀμφιθέατρῷ του Ηρώδου, σὺν τῇ διαφορᾷ ότι εν τῷ ἄνωθεν μέρει του ταυροδρομίου, εκει όπου κατέληγουσι αι σειραὶ των μαρμαρίνων εδωλίων, υπάρχουν μεγαλα θεωρεία γυρωθεν, εν τῷ μέσω των ὁποίων διακρίνεται τὸ τῆς Βασιλικῆς οίκογενείας, πλουσιώτατα κεκοσμημένον και δι' ὕλων εμπροσθεν πρόστατέονμενον, ὡς φάνεται, κατὰ των ἀνεμῶν, και εἴτερα θεωρεία, επίσης πολυτέλη και προωρισμένα δια τας αρχάς της πρωτεύουσας και τούς διευθύνοντας τὰ των ταυρομαχιῶν. Αἱ θέσεις του ταυροδρομίου τούτου διαρροῦνται εις δύο εἰδῶν μαρμάρια καθίσματα τ' ἀσκεπῆ και τ' ἀπο κέπην, καθῶθεν των θεωριῶν ἀκρῶς κείμενα. Αἱ θέσεις δ' αυταί, δι' ἐκάστην ταυρομαχίαν, καθίστανται τὸ ἀντικείμενον σπουδαίως κερδοσκοπίας παρά των μεταπωλητῶν των εισιτηρίων. Υπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς, ὡς εκ τῶν ἰνδιαιφερόντος τῆς ταυρομαχίας, ή τιμὴ των θεωριῶν κυμαίνεται μεταξύ των 150 μέχρι 300 φράγων (pesetas) ουχ ἥττω ή νοικίας καθίσταται δυσεπίτευκτος, καθῶσον τὰ πλείστα ἐξ αυτών εἰσιτηρίων προικισμένα παρά των έραστῶν των ταυρομαχικῶν ἀγώνων. Θεωρεῖται, μέλιστα, ἀπαρτίτως ἀνά τα μέλη των ἀριστοκρατικῶν οίκογενειῶν να έχωσιν ἰδιον,

θεωρεῖον δι' ὅλην την περίοδον των ταυρομαχιῶν, κατ' ἀπαράλλακτον τρόπον ὡς έχουσι τοῦτοδον και εν τῷ κομφοτάτῳ Βασιλικῷ θέατρῷ τῆς πρωτεύουσας. Τῶν δέ λοιπῶν μέτρωτέων θέσεων, πᾶσῶν ηριθμημένων, κανονίζεται ή τιμὴ ἀνάλογως της παρεχομένης τῷ θεατῇ προστασίας, κατὰ της καυστικῆς δυνάμεως του ήλιου, καθῶσον οὔτε τὸ ἀλεξήλιον, οὔτε τὸ ἀπλοῦν και ἀπάραιτητον, κατὰ γενικῶν κανόνων, δι' ἐκάστην Ισπανικὴν χεῖρα ἰπιδιον δύνανται να προστατεύσῃ τους ὠραίους Ισπανικούς μαύρους ὀφθαλμούς των κυριῶν κατὰ των ἡλιακῶν ακτίνων, να μη εκ τούτου στερηθῇ ή εν λεπτομερείᾳ του τελουμένου ἀγῶνος ἀποψις εις τους κατέχοντας την ὀπισθίαν θέσιν θεατῆς ἐπομένως ή τιμὴ των ὑπὸ σκέπη θέσεων (Gradas sombras) εἶνε κατὰ πολὺ ἀνωτέρα της των ἀσκεπῶν (al sol); και κερταίνεται, ἀπὸ 5 μέχρι 30 φράγων δι' ἐκάστην παράστασιν. Αἱ ταυρομαχιαί γίνονται ἀπαξ της εβδομάδος, κατὰ Κυριακήν, σπανιώτατα δέ δίδονται ἐκτακτοί ταυρομαχιαὶ παραστάσεις εντός τῆς εβδομάδος. Η δέ περίοδος των παραστάσεων διαρκεί ἀπὸ του Απριλίου μέχρι του Οκτωβρίου ἐκάστου έτους. Αἱ ταυρομαχιαί άρχονται τῇ 3ῃ ή 4ῃ ὡρα μ. μ. Αξιοθιατος δέ τυγγάνει κατὰ την ὡραν ταύτην ή κίνησις του λαοῦ σπυρόντος ἐξ ὄλων των σημείων της πόλεως εις τὸ μέρος της ἰσορῆς. Η ὁδὸς Αικαλα πρό πάντων, ήτις, καθὸ κεντρική, μεγάλη και εύρεξ, προσματταται ὑπὸ των μεταβαρῶντων εις τὸ ταυροδρόμιον, βοθει κέρσμου, ή δ' εν αυτῇ κίνησις εἶνε ἀπεριγραπτος. Πέντε ή ἕξ σειραὶ ἀμαζῶν ἀσκεπῶν, σπορμένων ὑπὸ ίππων ή ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπ' ἡμίονων (πρέπει να σημειώσωμεν, ότι τὸ τετραπόδον τούτο εν Ισπανία ἐπιφορτίζεται με σπουδαιότερα έργα ή εν Ελλάδι και άλλαις, εις πλείστας δέ περιστάσεις ἀντικαθίστᾷ των ίππων), ελαυνόντων ἀπὸ ρυτῆρας πρὸς τὸ μέρος της γενικῆς συνένταξσεως και μετ' ἀκούσεως ὑπερηφανείας ὡς εκ των ποικίλων κοσμημάτων των φέ-

ρουσι τὸ ἀπειρον ἐκεῖνο πλῆθος των θεατῶν, τὸ ἐνθουσιασμένον ἀπὸ τοῦδε, τὸ κραυγᾶλον, τὸ ἀλληλοχαίρειζόμενον διὰ των ῥιπιδίων, τὸ φέρον τας ποικιλοχρούς ἐκείνας ἐνδυμασίας και την λευκήν ή μελανήν μαρδύλλαν (mantille), τὸ ὅποιον, μετά τινος ἀκόμη στιγμῆς, πρόκειται να χειροκροτήσῃ ή να ἀποδομᾷσῃ τους ἥρωας του εκ των θέσων του, εις ἃς ἀκίνητον και εν νεκρικῇ σιγῇ θα προσηλωθῆ, ἀμα ή σάλπιγξ ήχησῃ την ἐναρξιν της πάλης. Παιανίζουσης στρατιωτικῆς τινος μουσικῆς, εισέρχεται κατὰ πρώτον, μεγάλη ἀκόλουθία ταυροπαλαιστῶν, καλουμένη Ισπανιστι Cuadrilla. Η ἀκολουθία αὕτη ἀποτελεῖται εκ δύο ίππέων μετὰ μεσαιωνικῶν ἐνδυμασιῶν, και εἴτα εκ των ταυροκτόνων (espada), ὧν ὁ ἀρχαιότερος εὑρίσκειται εις τὸ μέσον της πρώτης σειρᾷ της ἀκολουθίας, ήτοι εις την θέσιν της τιμῆς. Ἐκάστος ταυροκτόνος ἀναγκάτως φέρει μετ' ἑαυτοῦ τὴν ταιριοπήχτας (bauderriferos) ή βελοφόρου του, τους ἐρεθίζοντας τὸν ταῦρον (picadores), τους διακριτικούς ταυροκτόνους, οἵτινες εν ἀνάγκη ἐπιφέρουσι τὸ θανατηφόρον κτύπημα, και τους βουνευρακτάς, οἵτινες τύπτουσι συνήθως τους ίππους, ὅπως προχωρήσωσι πρὸς τὸν ταῦρον. Πάντες οὔτοι ἀποτελοῦσι την ἀκολουθίαν, ήτις, ἐξέρχομένη εκ της ἀπέναντι της κυρίας εισόδου μεγάλης θύρας, προχωρεῖ μέχρι των βάθρων του Βασιλικῷ θεωρείου, κανονίζουσα τὸ βῆμα πρὸς τὸ ἀνακρουόμενὸν ἐμβατήριον της μουσικῆς ἀποκαλύπτονται δέ ταῦτοχροῦς πρὸ του θεωρείου τούτου, ποιοῦσαν ὑπεκλίσεις τινὰς πρὸς τὸ μέρος ἐκείνο κατὰ πρότον και εἴτα πρὸς τὰ πλῆθη, και τέλος διασπείρονται εντός του ἐξηκονταμέτρου σταδίου των ἀγῶνων. Μετὰ ταῦτα δεύτερος ἤχος της σάλπιγγος προαγγέλλει ότι ὁ ἀγῶν μετ' οὐ πολὺ μέλλει ν' ἀρχίσῃ, ὁ δέ ἐγκλεισμένος εν τινι οίκισκῳ, συγκοινωνοῦντι μετὰ του σταδίου, ταῦρος μέλλει να ἐξέλθῃ εκ της φυλακῆς, εν ή εἰχε κλεισθῆ ἀπὸ της προτεριας. Μεταφέρονται δ' εις Μαδρίτην τὰ κερασφόρα ταῦτα ζῶα δια περιέργου τρόπου, αἴτιον ἐναποήθη τις λόγος δι' ὀλίγων. Μεγάλια ἰδιωτῆα μετὰ κινήτων καλυμμάτων, κατασκευαζόμενα ἐπίτηδες, ἐκτίθενται εις τὸν τόπον της βοσκῆς και τοποθετοῦνται εις εὐθείαν γραμμὴν κατὰ μήκος, εις τρόπον ὥστε να συγκοινωνῶσι πάντα ἐκ της ἀναδιέσεως των καλυμμάτων των. Ο ἑπιφορισμένος την βοσκῆν κούτων ποιμν, εισάγει εντός του πρώτου ενα ή δύο εἰρηναίους βοῦς, μετ' ὧν συνδιατίθενται ἐπίτηδες οἱ ταῦροι, ὅπως ἐξοκειώνται και ζῶσιν εἰρηναίως. Οι ταῦροι, βλέποντες τους βοῦς εἰσέρχόμενους εις τὰ ἀνεωχμένα ἐκείνα κλωπια, και έχοντας την συνήθειαν να τους ἀπομιμῶσιν εις πάντα ἀκολουθοῦσι και οὔτοι την πορείαν των βοῶν και διερχονται τὸ ἐπιμηκες ἐκεῖνο κανάλιον των κλωπιῶν. Αμα δέ τῇ εισόδῳ ενὸς ή πλείονος βοῶν των ταυροκτόνων ἐκλειχθέντων και ἀγορασθέντων καθῶρον, τότε ἀναθρᾶπον, εὐραϊκόμηναι εν τῷ μέσω των ἀνηρητων ἄνωθεν κινήτων καλυμμάτων, ἀπὸ

νουσι ταῦτα να καταπέσωσι και οὔτω, διὰ του ἀπλουτοῦ του τουτου τρόπου, ὁ πτώχος ταῦρος εὑρίσκειται ἐγκλεισμένος εν τῷ κλωπιῳ του, και ταξιδεύει ἤδη διὰ Μαδρίτην, δι' ἐκτάκτου, ἐνοεῖται, ἀμαζοστοιχίας. Εν τῷ σταθμῷ του σιδηροδρομοῦ, εν Μαδρίτη, οἱ ἐπιφορισμένοι την φυλακὴν των ταῦρων ἐξάγουσι τούτους εκ των κλωπιῶν, και ἐρχεται πάλιν ή σειρά των εἰρηναίων βοῶν, των εἰθημένων εις ἄλλου εἶδους ὑπερβαίον, να ὑποδείξῃ εις τους καλοὺς τούτους μαθητὰς την ὁδόν, ήν θέλουσιν ἀκολουθήσει μέχρι της ἀφίξεώς των εν τῷ ταυροδρομῳ, όπου ἐκλεινεται εις τους παρά τὸ σταδίου οίκισκους. Ἀποῦ λοιπὸν ή σιδηρᾷ πύλη του οίκισκου ἀφῆθ' ἀνοικτῇ, ἐξέρχεται ὁ ταῦρος φέρων τὰ διακριτικὰ χρώματα του ἰδιοκτήτη του ἐπὶ της ράχῆς του. Οι ἰδιοκτῆται των ζῶων ταυτων, ἀναφέρονται εν παρεθέσει, τυγγάνουσι μέλη της ἀνωτέρας ἀριστοκρατικῆς τάξεως της Μαδρίτης, και εκ της πωλήσεως των ταῦρων τούτων κερδίζουσι 2,000 φράγ. περίπου κατὰ κεφαλήν. Ἐπαρχουσι βοσκαί, ὧν πᾶ κερασφόρα προίνονται εις γνωστὰ διὰ τὸ θυμοειδέ των και τὸ ἀπτόητον, ὡς και ἄλλαι, ὧν τὰ θέματα εἰθαμασθησαν δια την ἀγρότητα και τὸ ἐπιθετικὸν της φύσεως των. Ἐξερχόμενος εκ του οίκισκου ὁ ταῦρος οὔτος, εἶνε ἐπιθετικώτατος και θυμοειδέστατος ζῆτων να καταστρέφῃ πᾶν τὸ προστυχόν. Φαντάσθητε τώρα, πρὸς στιγμήν, ἐνώπιόν σας, εν τῷ μέσω του ἀνωτέρου περιγράφτου σταδίου, τεσσαρὰς ή πέντε γρηαίλους ίππους, ὧν οἱ σιδηρόφρακτοι ἀνάβηται (picadores) ζητοῦσι διὰ του ἀίχμηρου, δύο μέτρων περίπου, ἐμβόλου των να πρόσβλῶσιν κατὰ μέτωπον πάντοτε τον ταῦρον, πλῆτοντες αὐτόν ἐπὶ της ράχῆς και πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος του ἀχένος. Φαντάσθητε τον ταῦρον ἐκείνον ἐξαγριζόμενον, μωκόμενὸν και ὀρμωδῶν μετὰ πάσης της δυνάμεως τῶν κατὰ των ίππων, ὧν οἱ ὀφθαλμοί εἶσι περιπληγμένοι δια τεμαχίου πυκνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἴδτε τώρα αὐτόν καταφέροντα τρομερὰ διὰ των κεράτων κτυπήματα ἐπὶ των πλευρῶν και της κοιλίας των δυστήνων ἐκείνων ίππων. Παρατηρήσατε ἀκρόμην καλλίτερον, διὰ να ἴδητε τὰ ἐντόσθια των ίππων ἐκείνων κρεμάμενα ἐξῶθεν της κοιλίας και ἐξελθόντα εκ των ὀπῶν των γνομένων εκ της ὀλοσχεροῦς ἐμπήξεως των κεράτων του ταῦρου. Ἴδου, πλέον ὅτι πᾶσα δύναμις ἐκλείπει εκ των ζῶων τούτων. Ἴσως δὲν θα δυνηθῶσι να κάρωσι του λοιποῦ οὔδεν πρὸς τὰ εμπροσθεν βῆμα. Ἴσως ἀμέσως θα πέσωσιν ἐκτάκην νεκροί. Αλλ' οὐχι. Ἴδου τρεῖς τριτάθλια ὄντα (ὡσεὶ μη ήρει εν και μόνον) ὀπλισμένα δια μακρῶν βουνεύρων, ἐπὶ τὰ βαδίζουσι πρὸς τὸ ὀπίσθιον μέρος των ἡμιθανῶν ἐκείνων ίππων. Τὸ μέδονσιν ἄρα γε να πρόσβωσι. Φεῦ της βαροβαρῆτης καὶ των ἀπονηρωποτέρων, ἕξασιν! Οἱ τριτάθλια ἐπιφέρουσι σφοδρὰ κατὰ των ἐπιπεόντων τούτων ίππων κτυπήματα, και ἀναγκάζουσιν αὐτούς μετὰ μεγίστης βίας να ποσῶσιν ἀδύνη, εκ ή ὄσο πρὸς τὰ εμπροσθεν και πρὸς τὸ μέρος του ταῦρου: βῆμα, και ἕτερον βῆμα.

τὸν προσοχὴν αὐτοῦ, ὅστις, μαινόμενος πλέον εκ του ἐρεθισμοῦ και των πληγῶν ἃς τῷ καταφέρουσι οἱ picadores, μη δυνάμενος δέ να προσβάλλῃ τους ἐξερεθίζοντας αὐτόν δια του ἐρυθροῦ μανδύου των ταυροκτόνων, οἵτινες εν ἀνάγκη, ἀμα τῇ ἐπιθετικῇ προσβολῇ του ταῦρου, ὑπερπηδῶσι τον προστατευτικὸν φράκτην και κρύπτονται ὀπισθεν μέχρι της παρελεύσεως του πάσης τὸ βάρος κατὰ των ἐξησθημένων ἐκείνων ίππων, οἵτινες μετὰ την τελευταίαν προσβολὴν πίπτουσιν εν μέσω του ταυροδρομίου νεκροί, αἱματόφυρτοι ἐξ ὀλοκλήρου και οἰκτον προξενούντες ὡς εκ της ἀποτροπαίου κρεουργικῆς ἀνατομίας ήν ὑπέστησαν. Τοιοῦτον εἶνε τὸ πρώτον μέρος ἐκάστης ταυρομαχίας, της ἰσορῆς ταύτης, ήν θαυμάζουσιν οἱ Ισπανοί, πρὸ της ὁποίας ἐνθουσιῶσιν εις ἀπεριγραπτον βαθμόν, και ήτις θυστωχῶς τοσοῦτον τους ἐξουτελίζει εις τὰ ὄμματα του πεπολιτισμένου κόσμου, του μη αισθανομένου ή ἀμέτρητον βαθμόν ἀηδίας πρὸ τοιαύτης θηρωδίας και τοσαύτης βαρβαρότητος. (Ἔκταται τὸ τέλος). ἘΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΑΙ ΔΕ Οτε ἤλθεν ή σειρά του λοχαγοῦ Ἀλφρέδου, οὔτος ἐκίνησε την κεφαλήν και ὡμολόγησεν ότι οὔδεν ἐγίνωσκε να διηγηθῇ ἄξιον της συναναστροφῆς. Αλλ' ὁ ἀνθυπασπιστῆς Λουδοβίκος, ὁ ἀντροφός του, παρεκάλεσεν αὐτόν θερμῶς, να διηγηθῇ τὸ συμβῆν αὐτῷ εν Τελ-Ελ-Βέκ. Τότε ὁ λοχαγὸς ἔφερε την χεῖρα εις τὸ μέτωπον, ἔριψε τὸ σιγάρον του και βαθὺν ἐκπέμφας στεναγμόν, ἤρξατο λέγων: Δύο ἡμέρας μετὰ την εις Μαδσάβαν ἀποθίβασίν μας, ἀπεστάλην μετὰ του ὑπ' ἐμὲ λόγου εις Τελ-Ελ-Βέκ, κείμενον εις τεσσαρῶν μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ του ἡμετέρου στρατοπέδου. Οτε ἐφθάσαμεν εις τὸ ἐξ εἰκος περίπου καλυθῶν ἀποτελούμενον ἐκείνο χωρίον, πάντες οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον εις προὔπαντήσιν μας, και τινες αυτών ἐκροσον φαιδρῶς τὰ κύμπανά των. Ο κατηραμένος ἐκείνος θέρουρος ἐρέβισε τον ίππον μου, ὁ ὁποῖος θελήσας να ἀναπῆδησῃ ἐκίσθησεν ἐπὶ των λίθων και ἔπεσε σῶρας και ἐμὲ μετ' αὐτοῦ εις την κόνιν. Ἀνηγέρθη ἀμέσως ἐπειδὴ δὲ και τὸ πτωχὸν ζῶον κτυπήσας εις τὸ γόνυ ἐχῶλαινε, ἔδωκα αὐτὸ εις ἓνα των στρατιωτῶν και ἐξηκολούθησα περὶς τον δρόμον ἄχρι του μέρους όπου ἐσθῆσαμεν τὰς σιχανας μας. Αλλά κατὰ την πτωσιν εἶχεν ἐκδαρῆ φοικωδῶς ή μία των χειρῶν μου, και προσέπαθον να δέσω αὐτήν ὡς ἡδυνάμην καλλίτερον, ὅτε γυνή τις πλησιάζουσα παρεκάλεσεν, εις ἄβλιαν ἀγγλικὴν γλωσσῶν, να την ἀκολουθήσω εις τινὰ ἐκεῖ πλῆστον καλύθων, ὅπου ή κυρία της θά με ἔθε-

ράπτει διά τινος πολυτίμου βαλσάμου, του οποίου εγνωρίζε μόνη την κατασκευήν.

Ευγνωμονών διά την προσφοράν, ηκολούθησα την γυναίκα και εισήλθον εις οικημα, το οποίον ήτο τι ανώτερον κλύδης, αλλά πολύ κατώτερον οικίας.

Εισαχθείς εις μικράν αίθουσαν, κεκοσμημένην κάπως περροντισμένως, περιέμεινα την οικοδέσποιναν, η οποία και δεν έβράδυνε να φανή. Εισήλθε δε διά τινος μικράς κρυφίας θύρας, ανεγείρασα δέρμα λεοπαρδάλεως. Έξελάγην εύρθεως απέναντι ώραιότητας νεάνιδος, ένδεδυμένης άλλοκοτως, μελαγχροινής, άλλ' ουχι μαύρης, έχούσης μακράν και μεταξινήν την κόμην και τους οφθαλμούς αμυγδαλοειδείς, γλυκείς, βαθείς και μελαγχολικούς.

Μοι έτεινε την χείρα, κατά την εύρωπαϊκήν συνήθειαν, και μοι είπεν εις καθαράν άγγλικήν ότι ήτο εύτυχής, δυναμένη να μοι παράσχη την μικράν αυτήν υπηρεσίαν. Άνευ δε διαταγής, ώσανει είμεθα παλαιοι φίλοι, μοι ήλειψε την χείρα δι' άρωματώδους αλοιφής, έθεσεν επ' αυτής λεπτότατον ύφασμα, και την έδεσε μετά μεγάλης επιδειξιότητος και ταχύτητος, ως νοσοκόμος. Είτα ήθέλησε να μείνω παρ' αυτή διά να αναπαυθώ, μοι προσέφερε δε δροσιστικά και μοι διηγήθη τήν ιστορίαν της.

Έγέννηθη εις την απέναντι παραλιαν της Ερυθράς, έν Άδεν, και εκεί άνεστράφη. Η μήτηρ της, η οποία ήτο άγγλίς, είχαν αποθάνει· ο δε πατήρ της, άνήκων εις την φυλήν των Γαλλών, ήτο πλουσιώτατος έμπορος ζώων και δερμάτων.

Είχεν άποκατασταθί έν Τέλ-Έλ-Βέκ χάριν έμπορίου, και όλον εκείνο το χωρίον άνήκειν εις αυτόν, ο οποίος όμως σπανίως διέμενεν εκεί, ως διατρέχων την περίε χώραν.

Ητο θλιβερός ο βίος έν Τέλ-Έλ-Βέκ. Συνειδημένη εις Άδεν, η πτωχή κόρη απέθνησκέν εξ άνίας και δεν ήδύνατο να εύχαριστηθί εις τον βίον εκείνον της έρήμου, έν μέσφ άγρίων, άνευ της ελαχίστης διασκεδάσεως και μόνης.

Καθ' όσον μοι άνεκοίνου τα μυστικά της ταύτα, μετά της έγκαρδίου διαχύσεως, της οποίας κάμνομεν χρήσιν, προς τους άρχαίους φίλους, ένόμισα ότι διέκρινα έν αυτή κρύφον τινα λογισμόν, μίαν βάσανον ίσως, μίαν λύπην, την όποιαν δεν έτόλμα να μου έκμυστηρευθί. Τότε, μαντεύσας την σπανίαν αυτής αγαθότητα, και την άβρότητα των αισθημάτων της, έλαβα την χείρα της και παρατηρών αυτήν άτενώς εις τους οφθαλμούς, την ήρώτησα μετά γλυκύτητος :

— Και δεν έχετε άλλην τινα λύπην, μάλλον ένδόμυχον, μυστικόν τι, το όποιον να σας βασανίζει ;

Με παρετήρησεν έν σνή επί τινος στιγμάς· είτα, κύψασα επί των χειρών μου και βρέχουσα αυτάς διά των δακρύων της άνέκραζεν :

— Ω ! ναί, κάτι τι χειρότερον. Βοηθήσατέ με σεις, βοηθήσατέ με !

Τότε μοι είπεν ότι ο πατήρ της είχε μνηστεύσει αυτήν μετά τινος πλουσιού Γαλλών, άρχηγού μίς των πλοισιούρων φυ-

λών και βοσιπόρου. Έπειδή δε και ο έπιβαλλόμενος εκείνος γάμος δεν ήρσκειν εις αυτήν, έθλίβετο προβλέπουσα το μαύρον μέλλον, το όποιον τή προητοίμαζεν η μετά άνδρός κτηνώδους και άγριου ένωσις της.

Τήν ένεθάρρυνα, και τοι δεν έπίστευον ουδ' έγώ αυτός εις όσα τή έλεγον. Η νεάνις έμειδιάσεν επί τή πιθανότητι ζωής ήρέμου και εύτυχούς. Δεν έπέμειναν έκλινε την ώραιαν κεφαλήν της επί του στήθους και έκλαυσεν έν σνή.

Ότε έσπόγγισε τα κυσά της ύμματα, ίδουσα ότι ήτομαζόμεν η άναχωρήσθ, με ήνάγκαζε να τή υποσχεθώ ότι θα έπίστρεφον παρ' αυτή και θα είχαν την καλωσύνην να υπομείνω άκούων τα παράπονά της. Έπασχέθην, οτι ήθελε και άνεχωρήσά.

Η έν τή έρήμφ παραδόξως αυτή συνάντησις με έντάραξεν ένδομύχως και έγέννησε μυριάς νέας σκέψεις εις τον νοον μου.

Την αυτήν έσπέραν, ένφ παρετήρηον άντενώς τοπογραφικόν τινα χάρτην και έσκαπόμην την ώραιαν Άιδέ, η σκηνή ήνεώχθη και έσπαρην αυτή ένείνη, η άλλοκοτος, η θελκτική κόρη.

Ηλθε να άνανεώσθ τον έπίδειξον της χειρός μου και γά συνομιλήσθ όλίγον μετ' έμού. Πτώχον πλάσμα ! Ητο εύγενής, άγαθή, περιποιητικώτατη και πλήρης έξόχου άβρότητος.

Ωμιλήσαμεν περί των γάμων της, οι όποιοι έμελλον να τελεσθώσι μετ' ου πολύ, άμα τή έπιστροφή του πατρός αυτής και του μνηστήρος· έν Σουακιμ. Με παρεκάλει δε να την λάβω μετ' έμού, να την άπαγάγω, να την φέρω όπου δήποτε, να την κάμω, οτι ήθελον, ήρκει να την άπαλλάξω από τους γάμους εκείνους.

Απέδειξα αυτή ότι τούτο ήτο αδύνατον. Απώλην απογοητευμένη, άλλ' εύγνωμονούσα διά το ένδιαφέρον, το όποιον έλάμβανα εις την δυστυχίαν της. Έπανείδομεν άλλήλους, και συγχαίς.

Άγνωστί έν τούτοις συνέβαιναν έν τή καρδιά μου. Ένθυμούμαι μόνον ότι, άν ήδύναμην να την λάβω πρώϊαν τινα επί του ίππου μου και να φύγω μακράν, όπως ζήσω μετ' αυτής και δι' αυτήν, ο κόσμος θα ήτο στενός διά την εύτυχίαν μου. Να! διότι ήσαν οι έρωτικοι λόγοι σου, και πόσον φλογερά τα φιλήματά σου !

Έκ τούτοις, ο πατήρ αυτής και ο μνηστήρ ήσαν μακράν, ασχολούμενοι όπως άνταλλάσσωσι τους βους των βουστασιών των προς καλά κάλληρα της Μαρίας Θηρεσίας. Αλλά νύκτα τινα κραυγαί τρώμον άφύπνισαν πάντας τους έν τή στρατοπέδφ. Ώρμησα· έντός της σκηνής· και έδραμον εις τό χωρίον, ως και πάντες οι άλλοι.

Το χωρίον έπυρπολείται Πυκνά νέφη καπνού, διακοπτόμενα υπό άίματοχρόον φλογών, άνήρχοντο εις τον ουρανόν. Πάντες έτρέξαμεν, όπως σώσωμεν τους κινδυνεύοντάς, ένφ ίθαγιναις τινές έλθόντας μίς έπληροφόρησαν ότι είδον τους έπίδρομείς Γαλλών φεύγοντας έν καλπασμφ προς το δάσος των σχοίνων. Έδωκα διαταγής τινας και

εδραμον εις την καλύβην της Άιδέ, η οποία είχαν άρχισει να καινται.

Ώρμησα εις τάς αίθούσας· κράζων την νεάνιδα, άλλ' ουδέμια φωνή απήντησεν εις τάς κραυγάς μου. Εισήλθον εις τον κοιτώνά της, άλλ' εύρον αυτόν κενόν. Έπλησίασα εις την κλίην· Ουέ μου !

Επί του προσκεφαλαίου έκκειτον, έν σχήματι σταυρού, αι δύο χείρες της, άποκοκομμένοι από τού άγκώνος και αίμοσταγείς. Παρ' αυταίς ήτο πλατεία μάχαιρα, έχουσα επί της λεπίδος γεγλυμμένον το όνομα Μαρίας. Το όνομα τούτο ήτο το του μνηστήρος της, ο οποίος είχε εκδικηθί κατά την συνήθειαν των Γαλλών.

— Και η Άιδέ; ήρώτησαν μετ' τή φωνή οι αξιωματικοί.

— Έγένετο άφαντος ! έψιθύρισεν ο λοχαγός. Άλφρέδος, δι' έσθενεστάτης φωνής, έκτεινας την χείρα προς το μέρος του σκοτεινού ορίζοντος, όπου εξαφανίσθη η αγαπωμένη κόρη.

Και το έν τφ μέσφ της σκηνής καιον πυράυον έφώτισε δύο παχέα δάκρυα, κυλιόμενα επί των παρεϊών του, δύο εξ εκείνων των δακρύων, άτινα εις οι μαργαρίται της ψυχής.

(Έκ του ίταλικού). Π. ΠΑΝΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

[Η άνακάλυψις του αλεξισκόνου και τα δίκαια των Αθίων. — Η άρπαγή των άρρέων υποκαμισών και ο άρρος της σοκολάτας. — Χρυσός, κεντήματα και γαϊα μυχθήτω πυρί. — Αι κυρίαί Πρωτομαργαί. — Τα καθήκοντα των νέων πύλων. Μύται ύψηλού άναστήματος. — Ο τετραγωνισμός των άνδρικών ένδυμάτων και τα κοκκοράκια.]

Και πρώτον έστω προς γνώσιν των προσφιλών Αθίων, ότι ο συρμός ούτος νομίζεται, ότι άνεκαλύφθη αποκλειστικώς δι' αυτάς. Ηδη δε επεξετάθη καθ' άπαντα τον πολιτισμένον κόσμον και καθ' όλον το θέρος· μάλλον δεν βλέπεις κυρίαν η δεσποινίδα μη φέρουσαν μέγα και στιλπνόν εξ άργυροχρόου λεπτοτάτου ύφάσματος επανώφοριον μετά και άνευ κοκκοράς, περικαλύπτον όλον το σώμα και σωζον τα ένδυματα τπό της φρικτής κούρας. Και άν δεν υπήρχεν άλλαχού, έδω έπρεπε να φανή το άλλως έφευρτικώτατον πνεύμα των, άνακαλύπτον το αλεξισκόνον τούτο. Καί έν τούτοις στοιχηματίζω, οτι θέλετε, ότι ο συρμός ούτος ένταύθα άκριβώς θα περιφρονηθί. Και δικαίως. Έγεί την άδιάκριτον ιδιότητα να κρύπη της σφύρας την λεπτότητα και την λοιπήν του σώματος εύλογισίαν. Και... εις αι κυρίαί μας να κρύπτωσιν ο,τι άντι τούτων κόπων και στήθεδόνων απέκτησαν ; Χαράς τον συρμόν !

Βεβαίως όμως και αι κυρίαί, όπως και όσ συρμοί, προς τους όποιους όμοιάζουσι πολύ κατά την σταθερότητα, έχουσι πολλήν άδιακρισίαν. Οι πτώχει ήμεις έχομεν κάτι ιδιαίτερον, οι πρόνομιον ούτως είπείν. Νέ

φέρομεν κάποτε υποκάμισα εξ ύφάσματος σεραδωτού. Όχι ! Και επ' αυτών επιβάλλουσι την τρυφεράν των χείρα και τ' άρπάξουσι. Και βλέπεις τώρα μερικάς λευκάς και τάς θαυμάζεις με τα σεραδωτάτων επιστήθια και περιαιμία και περιχειρίδας. Αλλά βλέπεις και μερικάς πλασθείσας από άρρον της... σοκολάτας και άγνωσις ποίον να λυπηθίτε περισσότερο. Αυτάς η τα καυμένα τα τσιτάκια των !

Όχι, κυρία μου. Να μη φορίσθε ποτέ επανωφόρια. Πώς θα φανώσιν άλλως τάνεα σας φορέματα, τα όποια τόσοσ ώραια, τόσοσ επιδητικώς εις κατά το χρώμα και τον πλούτον του χρυσού, και του χρυσεύ, δια των χαυδρών και σεραδίων περικοσμούντος τάς μαντίλλας σας. Πώς θα επιδειχθώσι τα θαυμάσια κεντήματα, άτινα ήλθον έν σωρεία εις την αγοράν και θα έπρομηθεύθητε βεβαίως εκ των πρώτων, αφού εις εκ των ών ουκ άνευ ; Τι ώραιος συρμός τα κεντήματα αυτά ! Ακριβά όλίγον, άλλ'... τι θα είπη ακριβά, όταν πρόκειται περί συρμού ! Ο κόσμος άς χαλάσθ, γαϊα πυρί μυχθήτω, άλλα πρέπει να αγοράσθε ! Έπειτα πηγαίνου τόσοσ εύμορφα εις το πρόσωπον !

Άλλ' όλα ταύτα εις μηδέν πρό του συρμού της Πρωτομαργας. Ούτω θα τον βαπτίσωμεν, αφού σας μεταβάλλει εις μίαν μεγάλην, χαρισίαν, λαμπρότάτην Πρωτομαργάν. Τα είδατε βεβαίως τα νέα ύφάσματα του θέρους, επ' ών εις τυπωμένα άνευ ύδαιμιάς εκαιρείσις η άνορθογραφίας όλα τα ένθη του κόσμου. Φορέσατέ τα, προσθέσατε επίετα τα ρόδα των παρεϊών σας και... άν δεν γίνητε στεφάνι της Πρωτομαργας... κρεμάσατέ έμε άνωθεν της θύρας του οικου σας !

Το τελευταίον θα το είπω και θα χειροκροτήσωσιν εξ χαράς όλα αι άσχημοί του κόσμου... άν υπάρχωσι τοιαυταί. Οι νέοι πύλοι, οίτινες, ειρήσθω έν παράδφ, έχουσι το δικαίωμα, το καθήκον μάλλον να ειςνε πλατύγυροι και μύταλοι όσον θέλου, πρέπει να κρύπτωσι τα πρόσωπον. Κλίνουσι τόσοσ πολύ εμπρός, ώστε μόλις θα φαίνηται όλίγη σιαγών, και το πολύ, όλίγον· στόμα, άλλα μύτη... ποσός. Έκτός, άν έχη την ιδιοτροπίαν, η μύτη έννοείται, να ειςνε... ύψηλού άναστήματος !

Και ήδη άς φροντίσαστε και διά τους κυρίους. Πρέπει να ειςνε τίς όπισθοδρομικός, πολύ άγρμάματος, η πολύ γλυκιωμένος διά να μη συμμορφωθί προς τον συρμόν. Πανεταυ τετραγώνω. Είς τα έσωτερικά ένδυματα, τάς περισκελίδας, τους επένδυτας και τους πύλους εις ειςνε απαραίτητα. Είςνε ομίον των τετραγώνων έρέτος. Ίσως, μάλλον άνακαλυφθί τέλος, και ο τετραγωνισμός του κύκλου, άν άποφασίσαστε, και μερικάς εύτραφείς να συμμετάσχωσι του τετραγωνισμού.

Δι' έν μόνον επιτρέπεται εξαίρεσις. Διά τάς ταινίας των ψαθίνων πύλων μας. Μόνον αι εκ μαύρης μετάξης άπαγορεύονται άυστηρώς. Άλλ' έχομεν δικαίωμα, οι άνδρες πύσης ήλικίας — οι γέροντες· μάλλον δεικνύουσιν ούτω μέγα καλλιτέχνικον αίσθημα — να εκλέξωμεν έρυθράς, κυανάς, ροδόχρους, παρδαλάς. Άλλ' ουχι πλέον σκέτα ! Όσα πλείοτερα κοκκοράκια, ίχθύς, πλοία, πύθηκοι, επίγραφοι, άνθη, κυρίαί, άνεμόμυλοι κλπ. φηγοούραρον επί της ταινίας των πύλων μας, όσοσ τελειότερα λευκώματα ζωγραφικής εις αυταί, τόσο φαίνεται η επί των λοιπών της Ανατολής λαών υπεροχή μας και τόσοσ κερδίζομεν την εκτίμησιν και την συμπάθειαν των Ευρωπαίων ! Διά των ταινιών τούτων έυπηρετείται μέγας σκοπός. Και ιδίως από τάς έχούσας κοκκοράκια ! Νέοι και γέροντες, μη το λησμονείτε.

DANDY

ΤΑ ΑΚΟΛΑΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Είς εκάστην γωνίαν των οδών άπαντά ο διαβάτης κινητόν έμπορικόν η μάλλον σανίδα επί τρίποδος, επ' ής εκτίθενται πολυχρώμα σακχαρικά, τα όποια αγοράζουσι και μετά λαιμαργίας τρώγουσιν οι παίδες. Τα σακχαρωτά ταύτα, οφείλοντα τα ώραια χρώματά των εις παντοίας δηλητηριώδεις ουσίας, καταστρέφουσι τον στόμαχον των παιδών και επ' όρου ζωής παρέχουσιν αυτοίς αληθόνας παντοίας, ών άγνωσσι την αιτίαν. Άλλ' ουδεις φροντίζει διά τόσοσ μικρά πράγματα. Και έν τούτοις, πτωχή νεότης, εις την υγείαν σου, εις την δύναμιν και την ισχύν σου άφιερώνεται όλα αι περί του μέλλοντος επίπεδες !

Είς τάς θήκας πολλών βιβλιοπωλείων, εις τάς προθήκας πολλών καταστημάτων βιβλία άνήθικα, καταστρέφοντα τάς ψυχάς, εις την δύναμιν και την ισχύν σου άφιερώνεται όλα αι περί του μέλλοντος επίπεδες !

Είς τάς θήκας πολλών βιβλιοπωλείων, εις τάς προθήκας πολλών καταστημάτων βιβλία άνήθικα, καταστρέφοντα τάς ψυχάς, εις την δύναμιν και την ισχύν σου άφιερώνεται όλα αι περί του μέλλοντος επίπεδες !

Επρέπε δε η τύχη να συντελέσθ εις την αποκάλυψιν του δηλητηρίου, δι' ου έπιστίζοντο αι ψυχαί τόσοσ υπέρβειν, δια να γίνη όλίγος θόρυβος, να κατασχεθώσι βιβλία τινα και... να ανατυπωθώσιν αυριον, περιζήτητα πλέον μετά την γενομένην ρεκαλίαν, προς πλήρωσιν του βαλαντίου του έντιμου συγγραφέως η του εκδότη του, και εξαχρειώσιν μίς έτι γενεάς !

Άλλ' άς έλπίσωμεν ότι δεν θα θεωσθώσιν άκούοντα τα ληφθέντα άτελή μέτρα της κατασχέσεως μόνον. Άς έλπίσωμεν ότι η μεγάλη, η βαδύτητα κοινωτική πληγή, ήτις άπεκαλύφθη, θα θεραπυθί έντελής διά φράκοντού των ένόχων τιμωρίας, και, με την αλήθειαν, θα ήυχόμεθα τήν

εγκαθίδρυσιν λογοκρισίας μάλλον η την τόσοσ άπόλυτον του τύπου έλευθερίαν, την δηλητηριάζουσαν το ένεστώς, την καταστρέφουσαν το μέλλον ! Και κλείομεν τάς όλίγας ταύτας γραμμάς, άντιγράφοντες μετ' άλλους, προς γνώσιν των ένδιαφερομένων, την εξής σημείωσιν, ην άνώνυμος τις — πατήρ ίσως — έπεμψεν ήμιν :

« Από τα κατασχεθέντα βιβλία έτυπώθησαν ως τώρα ένδεκα χιλιάδες ! »

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Εν τή έν Παρισίσις ακαδημία των επηγραφών και των τεχνών, ο κ. Κροαζι άνέγνω πράγματι περί των συγγραψάντων γραμματολόγων της έλληνικής φιλολογίας, άποσπασθείσαν εκ του προλόγου της νέας αυτού Ιστορίας της Έλληνικής Φιλολογίας. Ο συγγραφεύς εξαίρων τα συγράμματα, ών θέμα υπήρξεν η έλληνική αρχαιότης, κατέδειξε πόσον το ιστορικόν πνεύμα άνεπτυχθη εκ των μελετών τούτων. Ο Βάκων ήδη, περατών την ιστορίαν της φιλολογίας, άνεγνώριζε και έλυπετο ότι ουδέν σπουδαίον εις αυτήν προσέθηκε. Κατά τον ΙΖ και ΙΗ' αιώνα οι πεπαιδευμένοι το επ' έαυτοίς παρεσκευάσαν άφθονον ύλην· αλλά, άγόμενοι υπό του δογματικού πνεύματος, ήρξον εισέτι περί της έτίας των συγγραφέων. Περί τα τέλη δεμς του ΙΗ' αιώνος και τας άρχάς του παρόντος συνελθρήθη το μέγα έργον. Ο κ. Κροαζι άπρηθμίστε δι' όλίγων τα συγράμματα, άτινα συντέλεσαν εις τούτο το έργον και επέρασσε την όμίλιαν του εκχωμάσας την γραμματολογίαν του Όδ. Μυλλέρου, ήτις ειςνε ο τελειώτατος καρπός του νεωτέρου φιλολογικού πνεύματος κατά το πρώτον ήμισυ της παρούσης έκαιονταετηρίδος.

Πανταχού ο Οιδίπους. Ίσθδ το θέμα, όπερ έδόθη εις τους διαγωνισθόμενους έν Παρισίσις διά το της γλυπτικής ύμέγα βραβέϊον της Ρώμης. Ο Οιδίπους, έδουριστος και τυφλός, κατέφυγεν εις το παρά της Αθήνας ιερόν άλτος των Ευμεινιδών έν Κολωνών, άκοιλοθούμενος υπό των δύο αυτών θυγατέρων, της Αντιγόνης και της Ισμήνης. Απαχθίσαται εκείθεν υπό του Κρέοντος, ήλευθερώθησαν υπό του Θηέως, όστις απέδωκεν αυτάς τή πατρί : Οιδίπους. Ω τέκνον, η πάρεστον ; Αντιγόνη. Αιδε χείρες Θηέως έσωσαν φιλεάτων τ' όπαύον Οιδίπους. Προσέδθετε, ω πατήρ, και το μηδαιμά « Έλπισθέν ήζειν σώμα βασιτάσάι δότε. »

Όμάς διακεκριμένων διπλωματών έδρυσεν έν Παρισίσις Έταιρεία έν της Ιστορίας της διπλωματίας, ης σκοπός ειςνε η κριτική σπουδή των διεθνών ζητημάτων και η αναγραφή των παντοειδών σχέσεων της Γαλλίας προς τάς ξένας χώρας. Η έταιρεία αυτή αριθμεί ήδη μετὰ των έπίτιμων μελών της τας Βασιλίσσας της Ιταλίας και της Ρουμανίας, τον διάδοχον της Δανίας, τον διάδοχον της Έλλάδος και τον πρέσβητα του Μοναχί.

Ο έν Παρισίσις Ιατρός κ. Παζώ, εις των ένθερμότερων όπαδών του Παστέρ, πρότεινεν εις την Γαλλικήν Κυβέρτησιν να παράσχη τφ κλεινφ λυσοσίλφφ, άν ουχι πάντας, τουλάχιστον δεκάδας τινές των εις θάνατον καταδικασμένων χάριν πειραμάτων. Προσέθετο δε ότι μετά ταύτα κалόν ειςνε να τοίς χορηγηθί η ζωή. Τούτην έχει πέποιθσιν περί της θεραπείας της λύσης.

Ο έν Παρισίσις Ιατρός κ. Παζώ, εις των ένθερμότερων όπαδών του Παστέρ, πρότεινεν εις την Γαλλικήν Κυβέρτησιν να παράσχη τφ κλεινφ λυσοσίλφφ, άν ουχι πάντας, τουλάχιστον δεκάδας τινές των εις θάνατον καταδικασμένων χάριν πειραμάτων. Προσέθετο δε ότι μετά ταύτα κалόν ειςνε να τοίς χορηγηθί η ζωή. Τούτην έχει πέποιθσιν περί της θεραπείας της λύσης.

Ο κ. Ααρθώ Ζουβενβίλλ άνεκοίνωσεν εις την Γαλλ. Ακαδημίαν, ότι κατά τα πορίσματα των με-

λετών του, οι Κίμβροι, οι Κιμμέριοι και οι Γαλάται...
ήσαν λαοί όλως αλλήλων διάφοροι. Κατά πρώτον
συνέχεαν αυτούς οι Ρωμαίοι, οτινές, εισβαλόντες
εις Γαλατίαν, έπιστεύσαν ότι οι Γαλάται και οι Τεϋ-
τονας ανήκον εις την αυτην εθνολογικην ομάδα.

Ο φιλέλληνας Μαρκήσιος της Βούτης (Bute), ο
τάς άριστας τη Ελλάδι καταλιπόν αναμνήσεις,
έκ της βραχυχρονίου διαμονής ενταύθα ού κατέσει
ένθυμούμενος την άνακτην αυτώ Ελλάδα. Ο
άκάματος ούτος της χριστιανικής αρχαιολογίας
σακαπανεύς, ο μοναδικόν έως παράδειγμα παρου-
σιάζων τη ύψηλιν, μυριάπλουτος να άφιερη έαυ-
τόν τη θρησκεία και τη έπιστήμη, έδημοσίευσεν
έσχάτως άγγλιτι εν τη «Σκωτικη Έπιθεωρήσει»
έπιστολήν του Έφόρου των χριστιανικών αρχαιο-
τήτων κ. Γ. Λαμπάκη, ως και άποσπάσματα των
έν τη Έβδ ο μ α δ ι περιοδικώς δημοσιευθέντων
περι των εργασιών και αρχαιολογικών ανακαλύ-
ψεών του εν Εύβοια, μετά σχολίων και αξιολόγων
κρίσεων.

Ο εν Παρισίαις Σύλλογος των τυπογράφων, συγ-
κροτεί ήδη βιβλιοθήκην και μουσείον των ειδών
της τέχνης των. Οι εργάται τυπογράφοι προσή-
νεγκον ήδη εις την βιβλιοθήκην των 500 τόμους,
έποιήσαντο δέ έκκλησιν εις τοδε έκδότας και συγ-
γραφείς, αιτούντες να τοις άποστέλλωσι τά ύπ-
αυτών εκδιδόμενα συγγράμματα. Το μουσείον
περιέχει πολυάριθμα είδη της τυπογραφικής τέ-
χνης, οίον τύπους, πίνακας, έργα τυπογραφικά
και πρότυπα διάφορα, μεγάλως ένδιαφέροντα την
τήν-ιστορίαν της τυπογραφίας. Έάν άποφασίσωσι
να συλλέξωσι και τά τυπογραφικά λάθη, τά γινώ-
μενα τη ευμνεύει συνεργασία των κ. κ. συγγρα-
φών, καλόν θα ήτο να συστήσωσι και ίδιον έλλη-
νικόν τμήμα.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Άρχετοι προσήλθον κατά τό παρελθόν
Σάββατον εν τη αίθουση του Ωδείου, ένθα
έβιδετο μουσική συναυλία, ής ο σκοπός ήτο
ιερός, δι' ο και ήλπίζομεν ότι ή συρροή θα
ήτο μεγαλειτέρα. Νέος, έχων, ως λέγεται,
πάντα τά πρόσόντα, όπως καταστή ήμεραν
τινά έξοχος εν τω μουσικώ ήμων κόσμω,
ήναγκάζετο να διακόψη τας εν τη Έσπερια
σπουδάς του έλλείψει πόρων. Καί την έλλει-
ψιν ταύτην ανέλαβον να καλύψωσι κατά τό
ένόν τινες των ένταύθα καλλιτεχνών, οί κκ.
Ν. Λαμπελέτ, Γ. Γαϊδεμβέργερ, ή κ. Έλπις
Πίστη και ο έρασιτέχνης κ. Ι. Άποστό-
λου, τη συμπαθεί πρωτοβουλία του κ.
Μπεκατόρου, προσκαλέσαντος τους Άθη-
ναίους εν τω Ωδειω προς άρωγήν του
προσφιλοῦς μαθητού του κ. Ανέμογιάννη.

Εν τη συναυλία πρωτηγωνίστησεν ο κ.
Μπεκατόρος, αλήθης καλλιτέχνης, ουτινος
ή συμμετοχή εν μουσική έσπεριδι θα ή-
γειρε και άλλαχού έτι τον ένθουσιασμόν.
Άλλ ένταύθα, ένθα τό μουσικόν αίσθημα
εύρίσκεται εις τηλικαύτην κατάπτωσιν και
ένθα ή μουσική καρτινή εινε πράγμα όλως
άγνωστον σχεδόν, πάλιν άρετη και αξιο-
ζήλευτος εινε ικανοποίησις ή άμέριστος επι-
δοκιμασία, ής ουτος έτυχε κατά την εκτε-
λεσιν των διαφόρων τεμαχιών του προγράμ-
ματος. Το άφελές και χάριεν επί της σκη-
νης παράστημα του προκαταλαμβάνει ευ-

θός έξ αρχής τον θεατήν, πριν ή συγκινήση
τόν άκραστών ή τέχνη και ή περιπάθεια,
μαθ' ών μεταδίδει τας έμπνεύσεις των με-
γάλων μουσικοδιδασκάλων. Χειριζόμενος τό
τόξον της βαρβίτου του μετά πολλής ευ-
χερείας, άποδίδει εις έκάστην ποτα την πραγ-
ματικην σημασίαν της, και χρωματίζων
ήδη έκάστην balluta ως δεί, άποδίδει αυ-
τήν ευκρινώς κατά την αλήθη έννοιάν της.
Έν τω Ορειοπολίματι του Βιατάν συν-
εκινήθημεν, μεγάλως, εν δε τη Συναυλία
του Μένδελσον έξεπλάγημεν μόμον πώς δεν
έζητήθη ή επανάληψις αυτης και δις και
τρίς.

Ο κ. Γαϊδεμβέργερ, και τοι νεώτατος
έτι, εινε άξιος καθ' όλα της εκτιμήσεως,
ής άπολαύει παρά τω μουσικώ κόσμω των
Άθηνών. Έν τη συναυλία του Γκόλτερ-
μαν κατέβηζε πάντας δια της βαρβίτου
του, πίστως μεταδίδας και τας έλαχί-
στας συγκινήσεις, ως δύναται να παραγάγη
τό έξοχόν ήθητό έργόν εν τη καρδιά ικα-
νού μουσικού. Το δε εν τη τραυδία του
Μπετόβεν μέρος αυτου έξετέλεσε μετά τέ-
χνης ού μικράς. Πάντας επίσης κατεγοή-
τευσεν ή κ. Έλπις Πίστη, μετά χάριτος,
τέχνης και αισθηματος εκτελέσασα τό μέ-
ρος αυτης επί του κλειδοκυμβάλου. Έν γε-
νει συγχάριμεν πάντας τους λαβόντας μέ-
ρος εν τη συναυλία εκείνη, ευχόμεθα δε συ-
χνάκις να διοργανίζωνται τοιαύται, όπως
δυνηθώμεν επί τέλους ν' ανακούψωμεν εκ
της μεγάλης άδιαφορίας, ήν δια την μουσι-
κήν δεικνύομεν.

Αλ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΟΙ ΠΕΣΟΝΤΕΣ ΕΝ ΣΑΑΤΗ

Υπό τον τίτλον τούτον «I caduti di
Sahati» ο λόγιος Ιταλος κ. Πασχάλης Σα-
μαρέλλης συνέθετο ωδήν άξιολογον προς
τιμήν των εν Σαατή της Άβυσσινίας πε-
σοντων Ιταλών στρατιωτών κατά τον Ια-
νουάριον ε. ε. Έν τω ποιήματι τούτω διή-
κει πνεύμα ύψηλόν φιλοπατρίας και άλ-
γος δριμύ, άλλ υπερήφανον και αξιοπρε-
πές, επί τω σκληρώ άτυχήματι, διατυπού-
μενα εν στιχοίς γλαφυροίς και ρέουσιν. Ίδου
ο επίλογος του ποιήματος:

«Μη θρηνηίτε, ως αί γυναίκες τους ήτηθέντας,
οτινές εβρον θάνατον και τάφον, μαχόμενοι εις
τας άμμάδας έρήμευ μη θρηνηίτε, άλλ βάντε
μέ άνθη και στεφάνε με ευθείς στεφάνους
έκείνοισ; οτινές άστράπτοντες από θεάν τας
προσκαλοῦσι να μιμηθήτε τό εν δεινώ κινδύνω
και έν τω έπικρίσει παράδειγμα των... Η
Ιταλία προσκαλει τους υίους της εις μεγάλους
άγώνας. Είς τήν σημάδιαν ταύτην, ήν πεντακό-
σιον άνδρες ήμαρτα υπερησπίσαντο εν Άφρική,
επιφύλασσεται μελίων πόσει να κωμασθήν υπερ-
ρήφανος εις τήν ήλιαν του Κρέισου και της Τερ-
ρέσις»

Αθεΐστας εδαιρίσας ήδη, δεν κριναμεν άπο-
σκοπού να χαράξωμεν άλλως γραμμάς περί
του βίου και των έργων του διαπρεπούς
πρώτου Ιταλου λόγιου. Ο κ. Σαμαρέλλης
έγεννήθη εν Μολφέττη της Ιταλίας, πα δέ

έγκύκλια μαθήματα διήκυσεν εν τη περιω-
νύμφ Ιερατική σχολή, ήτις εγένετο φωτώριον
πολλών μεγάλων άνδρών της Ιταλίας, δια-
πρεψάντων εν τε τοις γράμμασι και ταις επι-
στήμαις. Μοναδικός υπήρξεν όπρος την σπου-
δήν έρωσ του, θεώ και εν τη σχολή πρόωρος
διακρίθη, και έτιμήθη μεγάλως. Παίς έτα-
ών, συνέγραφε διηγήματα και συνέθετε στι-
χους. Άλλά φύσις ζωηρά και καρδιά έν-
θερμος και χαρακτήρ παράφορος, άπεστρέ-
φετο τον δεσποτισμόν και τας βραδιουργίας,
ο δε σατυρικός και σκώπτης νεανίας άπ-
ηχθάνετο των καλογήρων την υποκρισίαν
και τό σεμνότυπον. Ένεκα δε τούτου έδρα-
πέτευσεν εκ της σχολής, και μετέβη εις Νεά-
πολιν, να σπουδάση τά νομικά. αυτόθι δ'
έξέδωκε τό πρώτον αυτου νεανικόν έργον,
τόν «Λευκόν Διάβολον», όπερ όμως έκολο-
βάθη υπό της αυστηράς λογοκρισίας των
χρόνων εκείνων.

Το αίσθημα της φιλοπατρίας είχεν ενώ-
σαι πολλούς των λογίων και εκλεκτών νέων
της Ιταλίας, μεταξύ των οποίων συγκα-
τελέγετο και ο κ. Σαμαρέλλης, οτινές
διά δημοσιεύσεων καταλλήλων ανεζωπύρουν
τό αίσθημα τούτο του λαού και τον έν-
εθάρρυνον εις έργα γενναία, άντιμετωπι-
ζοντες θαρραλέως τά αυστηρότατα μέτρα
τυραννικων κυβερνήσεων. Καί ο κ. Σαμα-
ρέλλης κατεδιώχθη πολλάκις άπηνώς υπό
των αρχών ενεκα των φιλελευθέρων αυτου
φρονημάτων και έφυλακίσθη μάλιστα. Κατά
την εθνικην έξεγερσιν των Ιταλών και διά
του καλάμου και διά του όπλου υπηρέτησε
την πατρίδα του, μετά δε την άποκατά-
στασιν της Ιταλίας ήσχολήθη εις την προσ-
φιλή αυτω φιλολογίαν, συγγραφας πλείστας
μυθιστορίας και διηγήματα, άτινα διακρί-
νονται δια την γονίμον του συγγραφέως
φαντασίαν και διά τό χάριεν και καθαρόν
αυτών ύφος, κατέστησαν δε τον κ. Σαμαρέλ-
λην ένα εκ των έγκριτωτέρων Ιταλών λογο-
γράφων. Έκτός δε τούτων εγένετο ιδρυ-
της και συντάκτης πολλών έφημερίδων, εν
αίς έδημοσίευσεν άξιόλογα άρθρα φιλολο-
γικά και καλλιτεχνικά. Ηδη εινε εκ των
συνεργατών του εν Ρώμη εκδιδόμενου περιο-
δικου Αίθνεο Italiano, του όποιου τας
στήλας κοσμούσαν οι έξοχώτεροι των Ιταλών
λογίων και συγγραφέων. Ο κ. Σαμαρέλ-
λης επί πάσι διακρίνεται επί φιλελληνισμό,
αείποτε συνήγορός και διά του λόγου εν
διαφόροις συλλόγοις και διά της γρα-
φίδος του εν έγκριτοις έφημερίσι της Ιτα-
λίας υπέρ των δικαιωμάτων των ελλήνων
εν τη Ανατολή. Κατά την τελευταίαν έπα-
νάστασιν της Κρήτης ένθουσιωδώς προ-
έτρεπε τους συμπολίτας του να κατέλθωσιν
εις τά πεδία των μαχών, ένθα μεμονωμέ-
νοι ήρμιζόντο ήρωϊκάς οι άνδρείοι άδελ-
φοί των Ελλήνες. Πέρυσεν δ' άκόμη, ότε ο
έλληνικός στρατός έστρατοπέδευε παρά την
μεθόριον, συνήγορήσεν εκθύμως υπέρ άπο-
στολής δώματος Ιταλών θελοντών, να έν-
σφύσωσι τά ελληνικά ύπλα, σφοδρότατα δε
κατηνέχθη κατά της πολιτικής της Ιταλι-
κής κυβερνήσεως εν τω ζητήματι του άπο-
κλεισμού των ελληναίων λιμένων.